

Krisztus a tűzpróbában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 2:1-18; 27:51-52; Lukács 2:7, 22-24; 22:41-44; János 8:58-59; Róma 6:23; Titusz 1:2

„Kilenc óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTANI? azaz: én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet” (Mt 27:46)?

Amikor a szenvedés problémáját vizsgáljuk, mindig felmerül a kérdés, hogyan keletkezett először a bűn és a szenvedés? Az isteni kinyilatkoztatáson keresztül jó válaszokat kapunk: azért következett be, mert az emberek visszaéltek az Istentől kapott szabadságukkal. Ez elvezet bennünket egy másik kérdéshez. Vajon az Úr tudta előre, hogy az emberek el fognak bukni? Igen, de C. S. Lewis szavaival élve nyilván azt gondolta, hogy „megéri a kockázatot”.

Megéri a kockázatot? Mégis kinek? Nekünk, miközben Isten a mennyei trónján ül? Nem egészen. Az összes értelmes teremtmény szabadsága olyan szent, hogy az Úr úgy döntött, inkább magára vállalja a szenvedést, amit a szabadsággal való visszaélés váltott ki, mintsem hogy megtagadja tőlünk a szabadságot. Ez pedig Jézus életében és halálában mutatkozott meg, aki az emberi testben átélt szenvedésen keresztül olyan kapcsolatot hozott létre menny és föld között, ami örökké megmarad.

A hét dióhéjban: Mit szenvedett el értünk Krisztus? Mit tanulhatunk meg a szenvedéséből?

JÉZUS FIATALKORA

A Szentírás csak kevés információt ad Jézus fiatalkoráról. Néhány vers viszont elárul valamit a körülményekről és arról a világról, amibe az Üdvözítő beleszületett.

Olvassuk el Mt 2:1-18 és Lk 2:7, 22-24 (lásd még 3Móz 12:6-8) szakaszát! Mivel kellett Jézusnak szembenéznie már elejétől fogva? Mit látunk ezekben a versekben ezzel kapcsolatban?

Természetesen nem Krisztus volt az első ember, aki szegénységben nőtt fel vagy akit már gyerekkorában meg akartak ölni. Viszont van egy másik elem a történetben, ami segít megértenünk, miért egyedi az a helyzet, amittől Jézus már gyerekkorától kezdve szenvedett.

Olvassuk el Jn 1:46 versét! Hogyan segít ez megérteni, hogy milyen szenvedésekkel kellett Jézusnak szembenéznie fiatalon?

Jézus volt az egyetlen büntelen ember, aki a földön élt, Ádám és Éva bűnbeesés előtti állapotát leszámítva. Tisztaságában, büntelenségében járt a bűnös világban. Milyen kínzó lehetett neki már gyerekként, hogy tiszta lelkének állandóan kapcsolatba kellett kerülnie a bűnösökkel! Még a bűnök miatti megkeményedett szívünkkel is gyakran visszariadunk, amikor olyan bűnnel és gonosszággal találkozunk, amit rettenetesnek találunk. Képzeld el, hogy milyen lehetett az a tiszta lelkű Krisztusnak, akit a legkisebb mértékben sem érintett meg a bűn! Gondoljunk arra, hogy mennyire szembevető lehetett az ellentét ebben a tekintetben közte és a többiek között! Bizonyára kifejezetten fájdalmas lehetett a számára.

Tegyük fel magunkban a következő kérdést: „Mennyire vagyok érzékeny az engem körülvevő bűnre? Zavar, vagy megkeményedtem volna?” Ha megkeményedtünk, akkor előfordulhat, hogy ez azért van, amit olvasunk, nézünk vagy akár teszünk? Gondoljunk végig!

„ÚTÁLT ÉS AZ EMBEREKTŐL ELHAGYOTT”

Olvassuk el következő szakaszokat, miközben észben tartjuk, hogy Jézus a menny és a föld isteni Teremtője, aki eljött áldozatként felajánlani önmagát az egész világ bűneiért! Mt 12:22-24; Lk 4:21-30; Jn 8:58-59 Hogyan segítenek ezek a versek megértenünk, hogy milyen szenvedésekkel nézett Jézus szembe a földön?

Folyamatosan félreértették Jézus életét, tetteit és tanításait mind a vezetők, mind az átlagemberek. Elutasították és gyűlölték azok, akiket meg akart menteni. Egy bizonyos értelemben olyan lehetett, mint amikor egy szülő látja, hogy önfejű gyerekének segítségre van szüksége, és bár mindent kész megadni neki, a gyerek elutasítja közeledését, megveti azt, aki egyedül megmenthetné a teljes romlástól. Ilyen helyzetben volt Jézus a földön. Milyen fájdalmas lehetett a számára!

Olvassuk el Mt 23:37 versét! Ezek szerint Krisztus hogyan vette az elutasítást? Olvasás közben tegyük fel magunknak a következő kérdést: „Vajon önmagát sajnálta (ahogy azt mi tesszük gyakran, amikor elutasítanak bennünket), vagy más oka volt rá?” Ha az utóbbi a helyzet, akkor mi lehetett az?

Mindannyian éreztük már az elutasítás fájdalmát, és talán a fájdalmunk hasonlított is Krisztuséra abban, hogy önzetlen volt. Nem az elutasítás fájt nekünk, hanem arra gondoltunk, hogy mit jelent ez annak, aki minket utasított el (talán a szereteteink közül valaki nem hajlandó elfogadni a Krisztus által felkínált megváltást). Képzeljük el, milyen érzés lehetett Jézusnak, aki teljes mértékben tisztában volt vele, hogy mivel kell szembenéznie a megmentésük érdekében, illetve tökéletesen tudta, milyen következménnyel jár az áldozatának elutasítása! Krisztust az „ártatlansága miatt nagyon megviselték Sátán támadásai” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 114. o.).

Mit tanulhatunk meg Krisztustól, ami segíthet feldolgozni az elutasítás fájdalmát? Mit mutat meg nekünk a példája? Hogyan alkalmazhatjuk azt a saját életünkre nézve?

JÉZUS A GECSEMÁNÉ KERTJÉBEN

„majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok” (Mk 14:34, RÚF)!

Bármit is szenvedett el Jézus földi élete harminchárom éve során, meg sem közelítette azt, amivel a kereszttel előtti utolsó óráiban kellett szembenéznie. Örök időktől fogva (Ef 1:1-4; 2Tim 1:8-9; Tit 1:1-2) tervben volt Jézus áldozata, amit a világ bűneiért kell meghoznia, és ekkor érkezett el annak az ideje.

Mit árulnak el a következő versek Krisztus szenvedéséről, amit a Gecsemáné kertjében élt át: Mt 26:39; Mk 14:33-36; Lk 22:41-44?

„Azután elment néhány lépésnyi távolságra, de nem olyan messzire, hogy ne láthatták és hallhatták volna Őt, és arca borulva zuhant a földre. Krisztus úgy érezte, hogy a bűn elválasztotta Őt Atyjától. A mélység olyan széles, olyan sötét és olyan riasztó volt, hogy a lelke megborzadt tőle. Isteni hatalmát nem használhatta fel a kínszenvedéstől való megszabadulása érdekében. Emberként kellett elszenvednie az emberek által elkövetett bűnök következményeit. Emberként kellett elhordoznia Istennek a bűnnel szemben tanúsított haragját.

Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült. Szenvedését legjobban a próféta szavaival írhatjuk le: »Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen és a férfitól ellen, aki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura!« (Zak 13:7). A bűnös ember helyetteseként szenvedett az isteni igazságszolgáltatás súlya alatt. Láta, hogy mit jelent ez az igazságszolgáltatás. Eddig közbenjáróként tevékenykedett másokért, most Ő vágyott arra, hogy legyen valaki, aki közbenjár érte” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 591-592. o.).

Időzzünk el annál, hogy mi történt Jézussal a Gecsemáné kertjében! Kezdett ránehezedni a világ bűnének a súlya. Próbáljuk elképzelni, hogy milyen lehetett! Sem azelőtt, sem azóta nem kellett embernek hasonlót átélnie! Mit árul ez el nekünk Isten irántunk való szeretetéről? Milyen reménységet találunk ebben magunkra nézve?

A KERESZTRE FESZÍTETT ISTEN

A keresztre feszítés volt az egyik legkegyetlenebb büntetés, amit a rómaiak kiszabtak. A legrosszabb halálnemnek tartották. Szörnyű bárkit így kivégezni, főként Isten Fiát! Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Jézusnak emberi teste volt, mint nekünk. Elviselhetetlen lehetett a testi fájdalom: a verések, az ostorozás, kezének, lábának átszegése és az, hogy testének a súlya tépte a sebeit. Ez a durva kín a legrosszabb bűnözőknek is sok volt, hát akkor milyen igazságtalan, hogy Jézusra is ilyen sors várt, rá, aki minden tekintetben ártatlan volt!

Mégis amint tudjuk, Krisztus fizikai szenvedése enyhe volt ahhoz képest, ami a háttérben zajlott. Több mindenről van itt szó, mint egy ártatlan ember megöléséről.

Mi mutatott rá a Jézus halálával kapcsolatos eseményekben, hogy több történt ott, mint amit akkor általában megértettek? Milyen jelentősége van azoknak az eseteknek, amelyek rávilágítanak, hogy mi is történt ott igazából?

Mt 27:45 _____

Mt 27:51-52 _____

Mk 15:38 _____

Egyértelmű, hogy sokkal többről volt szó akkor egy ártatlan ember igazságtalan halálánál. A Szentírás szerint Jézusra zúdult Isten haragja a bűn - a mi bűnünk - miatt. Krisztus a kereszten az egész világ bűne következtében szenvedte el az Úr jogos haragját. Tehát sokkal mélyebb, sötétebb és fájdalmasabb volt a szenvedése, mint amit bármelyik embernek valaha át kell élnie.

Milyen reménységet és vigaszt találunk a saját küzdelmeink között abban, amit Krisztus értünk szenvedett el a kereszten?

A SZENVEDŐ ISTEN

Akár hozzá is szokhatunk a gondolathoz: szenvedni fogunk, amíg ezen a földön élünk, bukott teremtményekként ez a sorsunk. A Biblia sem ígér mást. Éppen ellenkezőleg...

Mit árulnak el a következő versek az adott témáról: ApCsel 14:22; Fil 1:29; 2Tim 3:12?

A szenvedéseink közepette két dolgot kell észben tartanunk.

Először is Krisztus, az Urunk jobban szenvedett, mint bármelyikünk valaha is. A „*betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá*” (Ézs 53:4) a kereszten. Mi csak a saját szenvedésünket ismerjük, Ő mindannyiunk helyett egyszerre szenvedett. Isten „*bűnné tette értünk*” (2Kor 5:21) Őt, aki bűntelen volt, és úgy szenvedett, ahogy azt mi bűnös teremtményként nem tudjuk felfogni.

Másodszor pedig emlékeznünk kell Krisztus szenvedésének következményeire, azaz arra, amit az Úr megígért nekünk az Ő tette révén.

Olvassuk el Jn 10:28, Róm 6:23, Tit 1:2 és 1Jn 2:25 verseit! Milyen ígéretet kaptunk?

Bármit is szenvedünk itt el, a miénk az örök élet ígérete Jézusnak köszönhetően, aki elhordozta bűneink büntetését. Az evangélium ajándéka, hogy most hit által tökéletesen állhatunk meg Jézusban. Azt az ígéretet kaptuk, hogy Krisztus tette, tökéletes élete és áldozatának teljessége miatt az itteni fájdalommal, csalódással és veszteséggel teli életünk nem több, mint egy pillanat, egy villanás, ami eltűnik, szemben az örökkévalósággal, ami ránk vár a bűn, szenvedés és halál nélküli új égen és földön. Isten mindezt megígérte és biztossá tette nekünk, egyedül Krisztus és az általa átvészelt tűzpróba által, hogy egy gyorsan közeledő napon „*Lelki gyötrelmeitől megszabadulva, elégedetten*” (Ézs 53:11, RÚF) láthasson majd minket.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Gecsemáné” c. fejezet, 590-601. o.; „Golgota” c. fejezet 649-665. o.

„Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lényé háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden ténykedését megkoronázó áldozattól. Léleken most az emberi nemzetség egész története még egyszer elvonul a világ Megváltójának szeme előtt. Látja, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látja az emberek tehetetlenségét. Látja a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszkodásai a szíve mélyéig hatolnak. Látja a világ fenyegető végzetét és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe is kerül ez neki! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa a kárhozat felé tartó milliók örök életet nyerhessenek! Krisztus elhagyta mennyei otthonát, ahol csak tisztaság, boldogság és dicsőség honol, hogy megmentsen egy elveszett juhok, a bűn által elesetté lett világot. Krisztus nem tér el a küldetésétől. Ő szerzi meg az engesztelést az emberi nemzetségnek, amely a bűnben elesett. Imádsága most csak azt fejezi ki, hogy alárendelte magát sorsának, hogy nem hátrált meg feladata, küldetése teljesítése elől: »Ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom« (Mt 26:42)» (i. m. 596. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan segít az a tudat a saját szenvedéseink között, hogy Isten többet szenvedett Krisztus személyében, mint amit bárki kiállhatna? Mit a jelentősége számunkra Jézus szenvedésének? Milyen vigaszt találunk ebben? Gondoljunk Ellen G. White következő kijelentésére: „Minden bűn okozta szenvedés Isten büntelen Fiának keblére hárult” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 114. o.)!
- 2) Beszéljük meg a csoportban, amit az e heti leckében tárgyaltunk Krisztus szenvedései kapcsán! Ő milyen tűzpróbákba került? Mennyiben hasonlítanak azok a mieinkre? Miben különböznek? Mit tanulhatunk abból, ahogyan a nehézségeket elviselte, ami segíthet nekünk a saját megpróbáltatásaink között?
- 3) Melyek a kedvenc ígéreteink a Bibliából, amelyekbe kapaszkodni szoktunk, ha bánat és fájdalom ér? Írjuk le, utaljunk rájuk és mutassuk meg egymásnak a csoportban!

„FELTÁMADOTT AZ ÚR”

„Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt” (Mt 28:6, RÚF).

„Mikor a hatalmas angyal szava elhangzott Krisztus sírjánál ezt mondván: »Atyád hív téged«, akkor az Üdvözítő előjött a sírból azzal az étellel, amely önmagában volt. Most igazolódtak Jézus szavai: »Én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt... Van hatalmam letenni azt és van hatalmam ismét felvenni azt« (Jn10:17-18). Most teljesedett be a prófécia is, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: »Rontsátok le a templomot és három nap alatt megépítem azt« (Jn 2:19).

József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »Én vagyok a feltámadás és az élet« (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak az Istenség mondhatta el. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg étellel. Csak az, Aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit.

Krisztus feltámadt a halottak közül első gyümölcsként azoknak, akik elaludtak. Előképe volt a kévelengetésnek. Feltámadása éppen azon a napon következett be, mikor a kévelengetést kellett bemutatni az Úr előtt... Krisztus feltámadása az előképe és a záloga az igazak feltámadásának. »Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által övele együtt« (1Thessz 4:14)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 692-693. o.).